

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789214016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Jeg vil ønske du må kunne læse dette brev, som papiret, blæk-
ket og min slemme vane at skrive for hurtigt, har forenet sig om
at gøre ulæseligt.

d. 4de juli. I dette øjeblik fik jeg dit brev min kære, bedste
Hanne! og takker dig af mit inderste hjerte. Du ser, jeg er gået
dig imøde, ligesom de norske venner. Du tror ikke hvor dit brev
har glædet mig. Det er så ganske genskinner af dit eget elskelige
væsen. Tiden forbyder mig at svare på det som jeg ville, men du
skal med det allerførste få brev fra mig igen. Imidlertid lev vel,
kære Hanne! Du kan tro, jeg længes også efter dig. –

Christianshavn, d. 16de juli 1829.

Min kære lille Hanne!

Du kan ikke forestille dig hvor stor fornøjelse du har gjort mig
med det brev jeg har fået fra dig og som jeg sidst skrev, ikke fik
tid til nærmere at besvare. Jeg synes det er ét af de yndigste breve
jeg nogensinde i mit liv har læst, og den gode Hansen (han er
god for mig og kær ovenikøbet, fordi han holder såmeget af min
søn, uden at tale om hans personlige elskværdighed) – den gode
Hansen, ville jeg sige, kan ikke være mere fornøjet over Ludvigs
brev, end jeg er over dit, og jeg har hver dag villet skrive til dig,
men her er altid så mange forhindringer og i denne tid har der væ-
ret endnu værre dermed, både med gode og onde. Til de gode reg-
ner jeg at nogle af min falsterske og jyske familie er kommet her
til byen i besøg, og at vi i den anledning har været indbudte, i for-
går til prof. Petersens (fra hvem jeg skal hilse dig på det kærlig-
ste) og i aften til min anden søsterdatter, fru Winge (som også
brænder af begærlighed efter at gøre dit bekendtskab). En lille
falstersk søsterdatter 13 år gammel der ser ud som et miniaturma-
leri af en højsalig prinsesse fra kong Christian den Fjerdes tider,
så snehvid, spinkel, alvorlig og from er hendes hele person og væ-
sen, venter jeg her til middag og må derfor skynde mig med at
skrive, hvilket er meget mod min vilje. – Men for at komme til de
onde forhindringer jeg har haft at stride med, så har Buntzen væ-
ret meget syg og er endnu ikke frisk. Jeg tror ikke der er, eller har
været nogen egentlig fare. Jeg tror det ikke, da Møhl siger, at der
intet er at befrygte og alt hvad Møhl siger er et evangelium for

mig, men Buntzen selv anser sig som en kandidat til døden, hans humør er rent nedslagen, og den stakkels Camilla er skrækkelig bedrøvet, så vi alle har haft en urolig og bedrøvelig tid. – Denne sommer forekommer mig i det hele ret melankolsk, og du kan tro, min kære lille veninde, at din fraværelse bidrager meget dertil. Forrige sommer så jeg dig oftere end før eller siden den tid. Du forstår så ganske, den sjældne kunst (den bedste af alle kunster) at forskønne dine venners liv, både med din livfulde omgang og med tusinde små opmærksomheder. Så ofte hændte det ifjor at jeg en morgen stod op, af en eller anden grund i et forstemt lune. Lidt efter bankede det på døren og et bud fra dig stod der med en kurv dejlige blomster og en venlig hilsen fra dig, uendertiden med det løfte at du selv kom samme dag, og alle mørke skyer var forsvundne fra min himmel. Jeg syntes at føle at jeg altid var i din erindring som du i min, og dette gode tror jeg ikke mere at kunne leve foruden. I år har jeg eaten ingen blomster, eller de står og ser så triste ud, eller jeg bryder mig ikke om dem. Det regner og blæser hveranden dag i det mindste, og du er langt borte. – Jeg skal sige dig én ting, som du – Gud ske lovl – endnu ikke kan have følt. Når man er blevet så gammel som jeg og har været så – jeg ved ikke om jeg skal sige så lykkelig, at bevare en vis indre ungdommelighed, så elsker man den skønne ungdom, men man er selv for gammel til at finde behag i det som er blot til lyst; man foragter det ganske gehaltløse pjat, som udgør de fleste unge personers samtale og omgang, medens man på den anden side føler sig frastødt ved den døsigthed, den mangel på interesse for alt skønt, som udmærker de ældre, af hvilke enhver kun tænker på sit eget. Når man derfor møder et sådant væsen som med ungdommens varme følelse og dens yndighed, forener de ældre års forstand og alvor, så føler man sig besynderlig oplivet og tiltrukket. Jeg har altid elsket orangetræet, som på engang bærer blomst og frugt, men det har aldrig villet lykkes mig at eje det. – Jeg tror, jeg er unøjsom, det er vanskeligt for mig at fatte virkelig hengivenhed for noget menneske, men den jeg engang virkelig har haft kær, den bliver mig aldrig ligegyldig; og du kan være overbevist om at der aldrig i verden kunne komme sådanne omstændigheder at du kunne blive mit hjerte fremmed, selv om vi blev uvenner, jeg måtte dog interessere mig

for dig, jeg måtte opsøge dig ifald du var ulykkelig og trængte til en kærlig ven. – Men du gode Gud! jeg kommer jo af de hundrede i de tusinde som man siger.

Når Københavnsposten kommer, sidst på ugen, ser jeg altid efter om der er efterretninger fra Norge, og når jeg ser, du har udført noget smukt, som f.eks. balkonscenen af Romeo og Julie, glæder jeg mig derover. – Undertiden er jeg ganske bedrøvet ved at tænke mig dig i det fremmede land, ved siden af denne Nielsen som måske mangen gang, tiltager sig en slags faderlig myndighed over dig. Wexschall burde være din beskytter, men jeg er bange Nielsen tager herredømmet fra ham. Mit håb står ganske til mad. Wexschall. Jeg synes at hvor from hun end er, kan hun dog vise fasthed og kraft, og jeg håber hun vil være et skjold for sin unge veninde. Jeg tror vist at du har ordentlig hjemve min bedste pige! Det har jeg også følt og kender det godt, det er en gruelig tilstand. Jeg forstår godt alt hvad du siger, jeg kan ganske sætte mig i dit sted og ønsker ofte jeg havde vinger så fløj jeg til Norge en aften silde, greb dig i mine arme, fløj tilbage med dig, kælede for dig, lagde dig i min egen seng, gjorde dig tilgode med alt hvad jeg kunne, talte med dig den halve nat og når det gryede ad dag, fløj jeg tilbage til Norge og bragte dig til dit kammer, inden de andre stod op. – Men jeg tror jeg vrøvler fælt idag. – Lad os nu se at tale fornuftigt og ordentligt.

Jeg har skændt meget på Ludvig for det digt han ikke kan få istand. Jeg ville også gerne straffe ham når jeg kun vidste hvorledes. Jeg havde betænkt at jeg i en hel uge ville give ham velling og sød suppe til middagsmad, men så er jeg bange han rent skal ophøre at komme herud. Jeg vil overlade hans straf til dig. – Dog det kan mit moderlige hjerte ikke nærne, det ville være for hårdt imod ham. Jeg vil hellere gå i forbøn for ham og sige: Lad nåde gå for ret! Jeg vil betro dig at han i sit nye stykke til dronningens fødselsdag skriver en dejlig rolle for dig og også en dito til mad. W. – Når jeg nu har hilst fra alle de af dine tilbedere, som jeg kender (Möhl og Schmitten har udtrykkelig bedt mig hilse dig) og lagt den yngste af dine tilbedere, din bestandig med blå længsler sværmende Georg for dine fødder, vil jeg for denne gang ikke optage mere plads i dette brev, men overlade det lidet der er tilbage til den tilbeder som i det mindste har tilbedt dig længst. Nu lev